KVIETOK

SMRTISLAV PIERKO

KVIETOK

SMRTISLAV PIERKO

Kvietok
Smrtislav Pierko

© Smrtislav Pierko, 2026
v spolupráci s Publico.sk

Prvé vydanie

Redakcia a jazyková korektúra: Tomáš Čačko
Ilustrácie v knihe a na obálke: Branko Gigoski
Obálka a sadzba: Miroslav Kulich

ISBN (brož. väzba) 978-80-570-7875-3
ISBN (EPUB) 978-80-570-7877-7
ISBN (MOBI) 978-80-570-7878-4
ISBN (PDF) 978-80-570-7876-0

Kapitola 1

OBLAKY NAD HLAVOU A KVETINY PRI NOHÁCH

Dunivá bolesť hlavy bolo prvé, čo po prebudení vnímal. Bolesti ostatných častí jeho tela sa postupne hlásili tiež. No na čo zameral svoju pozornosť najviac, bol mäkký pocit bezpečia pod jeho hlavou a nežné dlane na jeho lícach. Prívetivé teplo prameniace z týchto dotykov náhle odohnalo všetko zlé.

Pokúšal sa otvoriť svoje oči. Bolo to veľmi namáhavé a svetlo ho oslepovalo. Nakoniec sa mu to však podarilo. Okamžite si všimol, že má jedno oko podliate krvou. Vôbec mu to neprekážalo. V tej chvíli sa totiž pozeral na tú najkrajšiu tvár na celom šírom svete.

„Margaréta," vydýchol si s úsmevom.

„Ako si to zase dopadol?" spýtalo sa ho vyčítavo dievča s nežným úsmevom.

„Zvládol som to, Margaréta," odvetil mladík a otvoril jednu päsť. Držal v nej bielu stužku, ktorú podal dievčine. „Spravil som to pre teba."

„Hlupáčik bláznivý. Bola by som radšej, keby si sa mi pri tom neskántril," riekla dievčina a zobrala si od chlapca stužku. Bol v nej lisovaný biely kvietok. Taký, akých sú na lúke tisíce.

„Spravil som to pre teba, Margaréta," zašeptal mládenec a zavrel oči.

„Ja viem, Ardin," dievčina nechala mladíka ešte chvíľu odpočívať v svojom náručí.

„Ardin sa vrátil!“

„A je celý!“

„Veru, neviem, či niečo aj nepotratil!“

„Hlavne, že je živý!“

„Možno je to chodiaca mŕtvola!“

„Aj na to vyzerá!“

Záplava pokrikov ho obklopila ihneď, ako sa objavil vo dverách hostinca. Na poznámky všetkých prítomných odpovedal len víťazným úsmevom a pomaly prešiel k stolu, za ktorým ho už čakalo voľné miesto.

„Tak nám už porozprávaj, Ardin, ako si zatočil s tými paholkami z Bystriny,“ vyzval ho jeden z mladíkov pri stole a posunul mu hlinený pohár naplnený až po okraj vínom.

„Teda, Ardin vyzerá hrozne, ale nechcem vidieť, ako dopadli oni,“ zvolal druhý mladík a objal ho okolo pliec.

Ardin ho s bolestivým syknutím odstrčil a potom sa zasmial.

„Ha! To, ako ma doriadili, nebolelo ani spolovice tak, ako keď ma potom Margaréta prebodla pohľadom. Keby to boli rany sekerou, tak by som bol na tom teraz horšie než starý Garett!“

Chlapci sa schuti zasmiali a prerušilo ich až pár rán drevenou palicou, ktorou niektorí schytali po hlave.

„To som počul, smradi,“ zachraptil starý mrzák a drgal do jedného z nich, aby ho pustil sadnúť.

Okamžite sa pred ním objavil pohár vína, ktorý do seba na počkanie obrátil, a jeden z mladíkov mu hneď dolial.

„Takto si brať do papule vojnového hrdinu. Že vás hanba nehryzie! Žijete si tu všetci na zelenej lúke. Za horami, za dolami. Ďaleko od vojny a tých príšerných divochov. Biť sa, piť a sukne naháňať. Nič iné neviete. Prial by som vám, aby ste sa stretli zoči-voči s takým morgarom, čo vás o dve hlavy prevyšuje,“ za-

hundral zlostne a ďalší obsah pohára sa strácal v jeho večne vyschnutom hrdle.

„Počul som, že ste sa s nejedným takým stretli, pán Garett," povedal jeden mladík a ďalší už dolieval prázdny pohár.

Každý to už však počul. Niekoľkokrát. Starý Garett bol jediný veterán v dedine. A veľmi rád sa počúval. Nikto sa mu však do očí neposmieval. Zmrzačená noha a pravá ruka, ktorá mu pod lakťom chýbala, boli svedkami jeho služby ďaleko za horami. Každý ho mal v úcte a vážil si jeho obeť. Určite aj vďaka ľuďom, ako je Garett, verbovanie v týchto odľahlých končinách zatiaľ nehrozilo.

„Morgari sú krvilačné beštie. Keby ste ich aj z diaľky videli, tak by vám kosti hrkali strachom. Prevyšujú hocktorého muža a tlamu majú plnú tesákov. Telo samý sval a z očí im číha smrť. Možno sa môžu javiť ako ľudia, ale kosti majú ako kameň a chlpatí sú ako medvede. Ruky a nohy plné smrtiacich pazúrov. Široký nos a podivne vysunuté čelo. A z neho – rohy."

Garettove prsty pevnejšie zovreli pohár. Akoby sa v ňom prelieval jeho strach a on sa ho snažil vytlačiť von. Šum hostinca pomaly ustával.

„Beštie," hlesol Garett, upierajúc svoj pohľad na sýtočervenú hladinu. „Divoké zvieratá, čo nepoznajú zľutovanie. Ľudí stínajú ako plané výhonky stromov. Tesákmi trhajú mäso z ešte kričiacich obetí. Obhlodané úlomky kostí si potom zapletajú do krvou nasiaknutej hrivy."

Hostinec už celkom stíchol. Dokonca aj hostinský ostal stáť na mieste. V tej chvíli sa mu aj jeho vlastný dych zdal byť príliš hlučný.

„Stál som uprostred toho všetkého," pokračoval v rozprávaní Garett. „Výjav hrôzy, aký si ani nedokážete predstaviť. Z uší som nedokázal vytesniť smrteľné výkriky mojich druhov. Každý úder môjho srdca akoby ohlasoval blížiaci sa koniec. A potom

som ho uvidel," prehltol s ťažkosťami Garett. „Starý vetchý morgar. Stál tam a opieral sa o palicu, ako keby ho mal život každú chvíľu opustiť. On však sledoval boj pred sebou očami vyhladovaného vlka."

Garett vyprázdnil pohár vína a potom schmatol najbližšieho mladíka za rameno a zblízka sa mu uprene zapozeral do očí.

„Naše pohľady sa stretli a ja som razom skamenel. Bolo medzi nami bojové pole plné tiel zmietajúcich sa v morbídnom tanci boja. No ja som sa nedokázal ani pohnúť. Uprene som mu pozeral do očí. Cítil som, ako sa jeho chladná myseľ rozťahuje do môjho tela a zviera moje srdce."

Zahľadený do mladíkových očí, Garett náhle vybuchol do smiechu. Niektorými prítomnými z náhleho šoku trhlo – vrátane mladíka, ktorého Garett držal.

„Ako som vravel. Trasorítky. Posrali by ste sa všetci ešte pred bojom."

S bujarou náladou, ktorú mu v ten večer už nikto nepokazil, pokračoval starý veterán až do záverečnej v pití.

• • • • •

„Vytratil si sa voľajako skoro, Ardin!"

Ardin sa otočil na prašnej ceste. Od veselého pohostinstva videl prichádzať jedného z mladíkov, ktorý s ním sedel pri stole. Bol to jeho dobrý kamarát Daren.

„Rád by som zostal aj dlhšie, ale bolesť som už dostatočne utlmil a zajtra musím pomáhať otcovi na poli," odvetil Ardin.

„Divoký Ardin! Tvrdohlavý Ardin! Nebojácny Ardin! Kde sa v tebe odrazu berie toľko zodpovednosti?"

„Viem, že som dnes trocha vybehol…"

„Trocha vybehol? Vrátil si sa zmaľovaný ako predražená keramika a bolo to len trocha? Tak to nechcem vedieť, ako budeš vyzerať, keď sa do niečoho poriadne oprieš," pustil sa doňho posmešne Daren. Ardin sa tomu len ľahko pousmial.

„Skrátka, sme už dosť starí na to, aby sme sa začali správať trocha zodpovedne."

„Ale ba! Niekto tu chce ohúriť Margarétinho otca."

„A čo ty a Nelkini rodičia?" opýtal sa Ardin v snahe zvrátiť konverzáciu proti Darenovi.

„Ešte o tom nevedia, ale po dožinkách budú mať plné ruky práce s prípravou svadby," odvetil sebaisto so šibalským úsmevom Daren. „Poznáš ma. Všetko si potrebujem naplánovať. Neholdujem improvizácii ako niekto," doriekol, keď zbadal Ardina vyzývavo dvíhať obočie.

„Len si choď ďalej splietať svoje plány. Ja sa teraz zvalím do postele a plánujem vstať až s kohútom."

„Taktický ústup! Ako by povedal starý Garett."

Rozlúčili sa podaním ruky a každý si tej noci išiel vlastnou cestou.

• • • • •

Zobudil sa na prudkú bolesť na tvári. Päsť mu inštinktívne vystrelila. Zahnal sa však do prázdna a zotrvačnosť ho prevalila cez okraj postele. Bolestivo pristál na drevenej podlahe. Keď sa prekonávajúc bolesti konečne posadil, spočinul Ardinov zrak na vyškerenej bacuľatej tvári jeho mladšieho súrodenca.

„Prisahám, že keď ťa chytím, tak si týždeň nebudeš môcť sadnúť," sľuboval mu držiac si bolestivú časť tváre. Jedno oko mal stále ešte podliate krvou.

„Eren vraví, že máš zdvihnúť svoj fialový zadok z postele a máš ísť za ním a za otcom na pole," odkázal vysmiaty chlapec, a keď zbadal, ako sa jeho brat začína dvíhať zo zeme, vystrelil z izby sťa šíp.

„Heh," povzdychol si s úsmevom Ardin a obliekol sa do zodratých šiat.

Z izby prešiel rovno do veľkej miestnosti, ktorá sa nie veľmi výrazne delila na kuchyňu, jedáleň a dielňu. V peci praskal oheň a neďaleko sedela dievčina nie oveľa staršia ako malý nezbedník, po ktorom sa pred chvíľou len zaprášilo. Okolo seba mala poukladané šaty, ktoré svedomito opravovala. Vyzeralo to, že svoje okolie príliš nevníma.

„Alica," položil ruku na jej hlavu Ardin. „Nevidela si toho nezbedníka Lada? Sľúbil som mu, že mu zmaľujem zadok na fialovo."

„Utekal ako o život von. Sväté korene!" zvolala vystrašene Alica, keď zodvihla svoj pohľad na Ardina. „Ako to vyzeráš?"

„No, vieš…" Ardin zostal zaskočený prudkou reakciou svojej sestričky.

„Okamžite si tie zdrapy vyzleč a daj mi ich sem na kopu," prikázala mu Alica a vybrala už zašité gate a košeľu a vnútila mu ich do rúk. „Choď sa von umyť! Prichystám ti zatiaľ niečo pod zub."

„Nemôžem. Ponáhľam sa za otcom na pole."

„S prázdnym žalúdkom tam budeš len na oštaru. A nesnaž sa ma nahnevať!"

Malá Alica bola hneď po Margaréte jednou z osôb, ktorým nedokázal Ardin odporovať, a tak sa radšej rozhodol ju poslúchnuť. Keď vyšiel von, všimol si, že slnko je už vo svojej celej kráse nad kopcami Veilionského pásu. V lavóre pri vchode si opláchol tvár. Štípalo to. Vedel, že si za to môže sám, no vôbec to neľutoval. Pre Margarétin láskavý úsmev by bol schopný urobiť čokoľvek. Aj keď takéto jeho počínanie ju práve netešilo. Uvedomoval si to,

ale niektoré veci sa len ťažko menia. Poobzeral sa ešte po okolí, či nezazrie schovaného Lada, no neúspešne. Asi už bežal niekam za kamarátmi.

Keď sa vrátil dovnútra, na stole ho už čakali výdatné raňajky. Dva krajce chleba. Každý s poriadnym plátkom šunky a smaženým vajíčkom. V krčahu bolo čerstvé mlieko. Sadol si za stôl, poďakoval za jedlo a začal bez náhlenia jesť. Alica by ho okrírkla za zlé mravy, keby sa rozhodol všetko do seba narýchlo nahádzať. Vždy vravela, že dobré jedlo si treba vychutnať. Keď ho teda človek rýchlo prehĺtal, považovala to za urážku hostiteľa. Alica zatiaľ pripravovala do košíka menší proviant.

„Zanesieš to, prosím, otcovi a Erenovi? Určite im od rána vyhladlo."

„Mhm," prikývol Ardin a prehltol. „A kde je mamka?"

„Šla za pánom Garettom. Odniesť mu pár vecí a zistiť, či niečo nepotrebuje."

„Možno by som tiež mal narukovať, keď sa o mňa ľudia potom takto budú starať."

Sprostý úsmev na tvári sa mu vytratil. Uvedomoval si, že to zaucho, čo sa mu od malej ručičky ušlo, bolo celkom zaslúžené.

„Pán Garett slúžil ďaleko na východe, aby si sa tu mohol so svojimi kamarátmi blázniť a byť úplne bez starostí. Zaslúži si všetku úctu, ktorej sa mu dostáva."

„Prepáč, Alica. Nemyslel som to tak."

„Možno keby si aj myslel predtým, než niečo povieš, tak by si nemal teraz tú ozdobu na tvári. Mal by si už ísť," riekla Alica a sadla si s nadutými lícami späť k robote, úplne ignorujúc svojho nezodpovedného brata.

Ardin vedel, že jej to dlho nevydrží. Ale tiež vedel, že by jej dobrotu nemal zneužívať. Kým sa vráti domov, musí nájsť niečo, čím by si to u nej urovnal.

„Sedmospáčovi sa už uráčilo prísť," poznamenal Eren, narovnávajúc sa od roboty. „Vidím, že ti dodatočný spánok na kráse príliš nepridal."

„Tebe by ani pol roka spánku nepomohlo," odvrkol podráždene Ardin.

„Prestaňte tu obaja po sebe štekať ako túlavé psy," okríkol oboch mládencov ich otec. „Spánok je dobrý liečiteľ. Ale tiež je pravda, že si sa nemal včera domov dotrepať taký doriadený. Niekedy mám pocit, že máš namiesto hlavy tekvicu."

„Teraz tak aj vyzerá."

Ardin vykročil vpred, aby svojmu bratovi vysvetlil niečo zblízka, ale ich otec mu stihol vojsť do cesty. Usmerňoval ho svojím prísnym pohľadom. Ardin mu pohľad zlostne opätoval, no až keď od hnevu zovrel pevnejšie držadlo košíka, ktorý mu zverila jeho sestrička, uvedomil si svoju vinu. Bol však tvrdohlavý, a tak sa zdalo ako večnosť, kým konečne sklopil svoj zrak nabok.

„Alica ti posiela niečo na posilnenie, otec."

„Je tam aj pre mňa?"

„Eren bude musieť jesť korienky…"

„Dosť!" otec mu položil ruku na plece a pevne stisol. „Polož to k tomu mechu. A ten mech zoberieš a zanesieš ho do hostinca. Pán hostinský naň už čaká."

„Ale, môžem vám pomôcť na poli…"

„Urobíš to, čo ti vravím," zarazil ho rázne otec. „S Erenom zvládneme dnešnú robotu aj bez teba."

Ardin sa ešte chvíľu pozeral za otcom, ktorý sa vracal k svojej práci. Svojím prísnym pohľadom nezabudol počastovať staršieho syna a obaja potom mlčky a svedomito pokračovali vo svojej činnosti. Ardin cítil zlosť. A poníženie. Dostalo sa mu opäť jedno-

duchej roboty. Vedel, že mu otec nedôveruje. Na chválu bol jeho otec mimoriadne skúpy, no káraním nikdy nešetril.

Ardin odložil košík, do ktorého Alica nabalila proviant, a zobral mech so zeleninou. Urobí tak, ako mu otec nakázal, a zvyšok dňa si pôjde po svojich. Žiadne potešenie však z toho cítiť nemohol.

• • • • •

Slnko ešte stále stúpalo po oblohe, keď Ardin došiel k miestnemu pohostinstvu. Na nádvorí pred ním nebolo nijako zvlášť rušno. Pri stoloch malého trhu stálo len zopár stareniek. Ich hlavnou činnosťou bolo skôr klebetenie než obchod. Ardin slušne pozdravil a starenky mu s úsmevom odzdravili. Keď dali znova hlavy dohromady, ich vrava sa ešte viac rozprúdila. Ardinovi bolo viac než jasné, čo sa stalo predmetom ich rozhovoru.

Dvere do pohostinstva boli dokorán otvorené. Vnútri však takmer nebolo živej duše, len pani hostinská utierala v miestnosti stoly. Jej zmysly boli dlhými rokmi práce už veľmi dobre vycvičené, a tak si okamžite všimla, že niekto vošiel.

„Ardin, miláčik! Vidno, že si odvčera príliš neopeknel. Čo ťa sem tak skoro privádza?“

Hodila handru do vedra a priam tanečnými krokmi podišla k mládencovi. Vrece, ktoré mal prehodené cez plece, si všimla okamžite, no nedalo jej, aby ho neuštipla prstami do zdravšie vyzerajúceho líca. Tvárou mu prebehla bolestivá grimasa, keď sa snažil udržať si prívetivý úsmev.

„Pekný deň aj vám, pani Evelin. Priniesol som zeleninu od otca.“

„Samozrejme. Choď dozadu do špajzy. Margaréta pred chvíľou doniesla divinu.“ Keď si všimla pre ňu známy výraz v jeho

tvári, tak jej nedalo a popohnala ho plesknutím po zadku. „Len bež. Ešte sú tam obaja."

Ardin si nadhodil vrece a s potešením vykročil vpred. Cestu do špajzy dôverne poznal. Veselé myšlienky mu však natoľko zaplavili rozum, že sa vo dverách takmer zrazil s mohutným hostinským.

„Hrom do toho! Dávaj pozor, kam ideš! Ktorý si ty? Čo tu chceš?" hostinský bol očividne zaskočený energickým mladíkom. Ako to však pri hostinských býva, dokázal sa dostatočne rýchlo zorientovať. „Sedliakov syn? Doniesol si zeleninu? Dobre. Ulož ju do debničiek. Lovcova dcéra ti pomôže. A potom mažte po svojich. Moja špajza nie je žiadne hniezdočko. Ja sa teraz niekam ponáhľam."

Hostinský sa v úzkej chodbe obtrel okolo Ardina a už ho nebolo. Ardin s ešte trocha zmäteným výrazom potom nahliadol do špajzy. Na zemi tam kľačala Margaréta a márne sa snažila do dlaní schovať svoj zvonivý smiech.

„Čo tam tak, pch, stojíš? Pch! Sedliakov syn. Pch, haha!"

„Ha-ha! Naozaj smiešne, lovcova dcéra," odvrkol s úsmevom Ardin a zložil objemné vrece k debničkám so zeleninou.

„O chvíľu ti pomôžem. Ešte musím urobiť poriadok v chladovni," riekla Margaréta s doznievajúcim smiechom a upriamila sa späť k svojej práci.

Chladovňa bola diera v zemi, v ktorej bola nasadená mrazová pleseň. Bola šľachtená mágiou a do okolia uvoľňovala chlad, a tak udržiavala potraviny dlhšie čerstvé. Margaréta ešte ukladala zvyšné mäso podľa zaužívaného systému, vďaka ktorému hostinský vedel, kde čo má.

„Podľa mňa je to roztomilé," prerušila pracovné ticho Margaréta. „Pán hostinský si ťažko pamätá mená, ale zato vie prvé-posledné o každom z dediny. Je to pekná myšlienka. Nemusíš poznať niečie meno. Stačí len, keď vieš, čo je zač."

„Len vďaka tej svojej myšlienke nepozná ani vlastné meno.“

„Haha! To je pravda. Všetci ho posmešne začali na oplátku volať pán hostinský a teraz si už nikto nespomenie, ako sa vlastne volá.“

„Ani jeho vlastná matka,“ podotkol s úsmevom Ardin.

Za chrbtom začul jej krásny smiech a potom pocítil aj jej prívetivú ruku na pleci. Aj keď teraz bola trocha chladnejšia.

„Ukáž! Ako to ukladáš? Staršie musíš dať navrch, aby sa použili ako prvé.“

Jemne ho odstrčila bokom a opierajúc sa o jeho rameno začala ukladať plodiny nanovo. Ardinovi to neprekážalo. Bol ňou úplne očarený. Mal rád jej hebké zlatisté vlasy, jemne voňajúce po lúčnych kvietkoch. Aj jej modré oči, v ktorých mysľou plával ako pstruh v rieke. I to príjemné upokojujúce teplo sálajúce z každej časti jej nežného tela. Zobral jej ruku do svojej, no ona sa mu obratne vyšmykla.

„Nezačínaj. Vieš predsa, čo pán hostinský povedal. A navyše, jeho pani celkom isto načúva za rohom.“

Ardin sa zapýril a pustil sa svedomito do ukladania zeleniny.

„To je pravda. A má uši lepšie ako zajac,“ riekol s mrkvou v ruke a komorou sa opäť rozľahol Margarétin smiech.

• • • • •

Vánok sa nežne pohrával s listami stromov a Ardin sledoval, ako sa biele oblaky lenivo presúvajú po modrej oblohe. Hruď sa mu v dôsledku pokojného dýchania pomaly dvíhala a klesala a Margaréta načúvala so zavretými očami tlkotu jeho srdca. Vystretý na zemi, s jednou rukou za hlavou a s druhou objímajúc Margarétu, mal pocit, akoby neležal v spleti lúčnych bylín, ale na bielom oblaku, a s nadnášajúcim pocitom radosti plával po ob-

lohe. Chaotický súzvuk poľnej chrobače a jemné šumenie trávy sa zlievali do príjemnej melódie. Prial si, aby táto chvíľa nikdy neskončila.

„Už by som mala ísť. Tatino ma bude zháňať," narušila poobedňajšiu idylku Margaréta svojou poznámkou. Sama sa však ešte nepohla. Oči mala stále zavreté.

„Slnko sotva začalo klesať. Ešte to bez teba vydrží."

„Nemôžeš ma vlastniť ani ty, ani on. Ja som úplne slobodná," usmiala sa šibalsky Margaréta.

„Tak poďme spolu niekam preč."

„A kam?"

„Niekam ďaleko. Ďaleko za Veilionský pás. Ďaleko od našich otcov. Ďaleko od všetkých a všetkého. Nájdeme si spolu niečo naše."

„Alica by bola smutná."

Margaréta ho dobre poznala a smutným hláskom mu chcela zahrať na city. On bol však tvrdohlavý a nechcel sa dievčenským vrtochom podvoliť bez boja.

„Tak ju zoberieme so sebou."

„To nič nerieši," poznamenala tlmene a podoprela sa na rukách, aby mu mohla pozrieť priamo do očí. „Zjavne nerozumieš dievčenskej slobode."

Rukami sa odrazila od jeho hrude a svižne vyskočila na nohy. Zasnený pohľad uprela dole do dediny a rukou si hrabla do zlatých vlasov s márnou snahou zabrániť vetru, aby sa s nimi hral. Ardin podopretý lakťami pozoroval tento výjav. Akoby ho pred ním rýchlymi ťahmi štetca maľovala zručná ruka umelca.

„Slobodu nenájdeš v starých mapách. Slobodu si každý nesieme vo svojom srdci."

„Môj otec má na to celkom iný názor," zahundral znechutene Ardin.

„Naši otcovia sú na nás prísni, lebo chcú, aby z nás boli dobrí ľudia.“

„Ten tvoj si ťa len chce strážiť ako oko v hlave a ten môj je len mrzutý na celý svet. A ja som jeho obľúbený terč.“

„Vztiahol na teba snáď niekedy ruku? Alebo na niekoho iného?“ ohradila sa nečakane ostro Margaréta a Ardin si uvedomil, že jej na to nemá čo povedať. „Tvoj otec je mrzutý, pretože je smutný,“ pokračovala ďalej už zmierlivejším tónom. „Oboch vás ťaží rovnaká strata. Ale verím, že Elena by bola radšej, keby ste ju už nechali odísť.“

Margaréte sa v kútikoch očí začali usadzovať slzy. Ardina zalial pocit viny, keď zbadal, ako sa jedna preliala cez okraj a skĺzla dolu po ružovom líci. Nežne jej utrel rukou slzy a potom si jej hlavu privinul na svoju hruď.

„Na Elenu sa nedá tak ľahko zabudnúť. Spomeniem si na ňu vždy, keď sa pozriem na Alicu alebo na teba. Keby mi vás odviedli a už by som vás nikdy nemohol vidieť, tak by som už radšej ani nechcel žiť.“

„Hlupák! To nechce počuť ani jedna z nás,“ snažila sa Margaréta dusiť svoj plač na Ardinovej hrudi.

• • • • •

Sotva mu Margaréta zmizla z dohľadu, už na jeho pleci spočívala iná známa ruka.

„Tak čo, lámač ženských sŕdc? Máš dnes na práci aj niečo iné ako roznášať zármutok?“

„Čo zas potrebuješ, Daren?“ odstrčil bez záujmu jeho ruku a pomalým krokom sa vydal po prašnej ceste.

„Hovoríš to, ako keby som ťa niekedy s niečím otravoval.“

„Presne,“ odvrkol Ardin.

„Nemusíš byť taký chladný. Sme predsa kamaráti.“

„Na hostinec je slnko ešte dosť vysoko. A pochybujem, že by si mal nejaké veľké potešenie zo sledovania môjho skromného života.“

„Skromným by som ho práve nenazval. Veď všade, kam vkročíš, to okamžite ožije,“ skonštatoval Daren.

„A keď neviem kam, tak ma ochotne nasmeruješ. Mimochodom, včera som ti zabudol poďakovať za tú nádheru na tvári. Ďakujem, že si mi postrážil chrbát.“

„To nestojí za reč. Veď vieš, že ťa vždy rád podržím.“

„Nestojí za reč,“ zahundral sucho Ardin. „A čo tvoje plány? Neskrížil som ti ich nejako? Pokiaľ sa nepletiem, tak jeden z tých troch bol Nelkin brat. Tá sa asi nepotešila, keď Bulita zbadala.“

„A možno ju to aj trocha pobavilo. Jej starší brat je predsa len hulvát.“

„Ja som tiež hulvát a Alica pri pohľade na mňa nebola práve nadšená,“ odvetil Ardin.

„Ale ty by si Alici neskrivil vlások na hlave. Tak či onak, nechaj to už na mňa. Možno to tak nevyzerá, ale ja som vždy pár krokov vpredu.“

„Daren! Daren!“

Z bočnej cestičky bežalo malé dievčatko. Ardin ju letmo poznal. Bola to Alicina kamarátka.

„To vidím. Už si si zabezpečil zálohu,“ riekol pobavene Ardin a Daren mu odvetil úderom do ramena.

„Hovädo.“

Dievčatko medzitým pribehlo až k nim, a keď zbadalo Ardina, tak sa mu oblúkom vyhlo a zavesilo sa na Darena.

„Daren! Prišiel sem chlapec z Bystriny. Ostatní chlapci ho chytili a teraz ho tlčú pri potoku. Musíš mu pomôcť!“

„Vidíš, stačí s ľuďmi len dobre vychádzať a informácie sa k tebe len tak hrnú. A informácie sú dobré palivo. Možno by ti neuškodilo, keby si sa na ľudí občas aj usmial."

Ardin sa pri tej poznámke na dievčatko zaškeril. To sa ešte väčšmi pritislo k Darenovi.

„V každom prípade by sa chlapcom zišlo trocha dohovoriť. Čo ty na to?" vyzýval ho Daren.

„A zase sme pri tvojej užitočnosti. Možno by ti nezaškodilo, keby si aj ty občas niečo urobil. Navyše som svojmu nezbednému malému bračekovi ráno sľúbil výprask a ešte som dnes nemal príležitosť dostať slovu. Takže by sa mi skôr zišla nejaká informácia o jeho polohe."

„Lado to celé vedie," povedalo vystrašene dievčatko.

„Tak to výrazne mení situáciu. Keď sa neurazíš, tak teraz budem ja pár krokov vpredu."

• • • • •

Za hlučné šplechnutie inokedy melodicky zurčiaceho potoka nemohla žiadna ryba, ale chlapec, ktorý sa len s ťažkosťami snažil zabrániť svojmu pádu. Túto snahu mu ešte viac znemožňovala kytica lúčnych kvetov v jeho ruke, ktorá si určila prednosť pred jeho vlastným telom. Okolo neho bola rozostúpená štvorica ďalších chlapcov, ktorým chladná voda omývala kolená.

„Ty máš teda drzosť," začal Lado, výstražne sa zohýbajúc nad svojou obeťou. „Rozhodol si sa sem len tak pritackať po tom, čo sa tu včera zomlelo? Ale tu si na našom území. My si urobíme poriadky s tebou."

„Prosím! Nechcem sa biť. Prišiel som sa ospravedlniť za včerajšok," naliehal na svojich útočníkov chlapec. V jeho hlase nebolo cítiť strach. Chcel sa iba vyhnúť akémukoľvek konfliktu.

„Prečo by si sa mal ospravedlňovať ty? Nebodaj si tam bol tiež?“ Lado sa zoširoka zahnal pravačkou. Jeho obeť ešte stihla zatnúť zuby. „A prečo nesieš kvetiny? To má byť urážka? Alebo si dievča?“

„Dievča! Dievča!“ začali posmešne volať ostatní a ich vodca sa snažil vytrhnúť chlapcovi kvetiny z ruky.

Ten však spozornel a obranne sa zakliesnil do svojho protivníka.

„Nie, to nemôžeš!“

Ostatní, doteraz nečinní členovia skupiny priskočili svojmu veliteľovi na pomoc a začali nešťastníka častovať zo všetkých strán buchnátmi. Nakoniec sa im ho podarilo odstrčiť a roztrúsené lúčne kvety odnášal studený prúd potoka preč.

„Ja ti ukážem!“

Ladom triasol hnev a strach. To ho viedlo k odvážnejším činom. Vytiahol z potoka ploský kameň a napriahol sa ním nad svojou obeťou. Ruka mu však ostala visieť nehybne vo vzduchu. Keď sa ňou pokúšal šklbnúť, pocítil silné zovretie na zápästí.

„Štyria na jedného. Takúto hanbu mi robíš?“

Od zlej predtuchy mu povolilo zovretie a kameň sa po niekoľkých obratoch vzduchom vrátil späť do potoka. Jeho čľupnutie o hladinu sa zladilo s dopadom päste, ktorú schytal do vrchu hlavy. Jeho ruka bola oslobodená a on padol s bolestivým zavýjaním na kolená do vody. Ostatní členovia skupiny využili túto chvíľu na rýchly ústup.

„Vráť mu to!“ pokynul Ardin na dobitého chlapca. Ten bol celým zvratom situácie mierne zaskočený.

„Ja… ja sa nechcem… biť,“ zajakavo odpovedal a zahanbene zvesil hlavu.

„To nič. Šancu si dostal. Teraz som na rade ja.“

Ardin si pokľakol k malému previnilcovi a prehol si ho cez koleno. Potom mu začal neľútostnými údermi masírovať pozadie. Lado jačal bolesťou a Ardin v bitke neprestával, až kým jeho

obeť neupustila od hlasného prejavu. Potom ho postavil na suchý breh a zadíval sa mu prísne do očí. Ladovi sa po tvári hrnuli slzy ako hrachy a hlava sa mu natriasala vzlykaním.

„Sme si rovní. Teraz švihaj naspäť domov! A poriadne šúchaj nohami. Kým si to ešte nerozmyslím."

Lado bez odvrávania poslúchol. Svižným behom a s vetrom za chrbtom sa onedlho stratil za vzdialeným stromom. Ako posledný tam zostal chlapec, okolo ktorého sa to celé splietlo. Stál po kolená v studenej zurčiacej vode a mĺkvo hľadel na modrú stužku vo svojej dlani. Tá mu zostala ako výčitka, že nedokázal ňou zviazanú kyticu uchrániť.

„Aj ty by si sa už mal vrátiť domov. Ak sa poponáhľaš, tak by si to mal stihnúť, než sa začne stmievať. Nech ťa Fae ochraňuje."

Ardin sa otočil na odchod, no chlapec sa niekoľkými svižnými krokmi ocitol vedľa neho a chytil ho za ruku. Zdalo sa, že zbiera každý kúsok svojej odvahy, zatiaľ čo mal sklonenú hlavu. Ardin ho so zvedavým výrazom tváre nemo pozoroval.

„J-ja som s-sem dnes prišiel… aby som… aby s… aby som sa ospravedlnil za svojho brata!" habkal nervózne chlapec.

„Hm? Nemal by niečo také urobiť sám?"

„On už… on nemôže."

„Čo mu mačka zjedla jazyk?"

„N-nie… on…"

„Ardin! Heej!" volal a mával z diaľky Daren. Keď sa konečne zastavil pri nich, bol dosť zadýchaný. „Fú! Videl som tvojho bračeka bežať so slzami v očiach."

„Ach, to! Trocha som mu dohováral," obrátil sa Ardin k Darenovi.

„Ale slovami asi nie," poznamenal Daren a pohľad mu skĺzol na chlapca, ktorý ešte stále držal Ardinovu ruku. „Ondrej! To teba tu lynčovali? Teda… veľmi ťa nešetrili."

„Ty ho poznáš?"

„Veď je to Nelkin mladší brat. Divím sa, že to tým drobcom neoplatil.“

„Ech. Úprimne, keby si mi s tým v jednom kuse pri pití nepílil uši, tak by som aj na ňu zabudol. A nieto si ešte pamätal jej rodinu,“ odvetil otrávene Ardin.

„Mať taký malý svet sa ti v živote nevyplatí. Keď takto budeš pokračovať, tak na tom budeš horšie ako pán hostinský. Ale to je teraz jedno. Čo tu vlastne robí?“

„Vraj sa mi prišiel ospravedlniť namiesto jeho brata. Ale neviem prečo.“

Obaja upreli svoje pohľady na chlapca. Ten sa teraz z nejakého dôvodu nepokojne ošíval a tvár mal červenú nielen od bitky. Keď sa vynoril zo svojich myšlienok a všimol si že je stredobodom pozornosti, pustil Ardinovu ruku a poľakane uskočil dozadu. Pošmykol sa na kamienku a skončil bolestivo na zadku. Ardin mu pomohol vstať. Vyzeralo to, že sa trocha upokojil. No pohľad nechal upriamený do zeme.

„Tak čo sa to vlastne stalo s Bulitom?“ opýtal sa Ardin.

„On… ráno… vlastne…“ Ondrej rázne zodvihol svoj zrak na dvojicu mladíkov. V očiach mu horela nanovo objavená odvaha. „Ráno prišiel do dediny správca a dal všetkých vinníkov doviesť na nádvorie pred pohostinstvom. Nakoniec povedal, že za trest budú slúžiť v armáde. Môj brat je síce občas zlý, ale nechcem, aby odišiel. Nechcem… A tak som sa rozhodol, že sa pôjdem zaňho ospravedlniť. Myslel som, že by si sa zaňho potom prihovoril u správcu.“ Ondrej skĺzol pohľadom na modrú stužku vo svojej dlani. „Potom mi cestou napadlo… že Alica je tiež kvôli tomu, čo sa včera stalo, smutná. A tak som ju chcel potešiť kvetmi, čo som cestou nazbieral. Ale tie sú teraz preč,“ dohovoril chlapec a tvár mal už červenú ako paradajku.

Daren sa potmehúdsky usmieval a Ardinovi sa rozžiarili oči.

„To nie je zlý nápad," povedal si Ardin, keď si spomenul na tvár svojej sestričky dnes ráno a zobral chlapcovi stužku. „Ospravedlnenie prijímam. No správcu asi nepresvedčím. O kyticu sa postarám. S tou si nelám hlavu. Možno si mi tým dnes zachránil kožu, chlapče."

„Takže keď už máme všetko vyjasnené, tak ho teraz odprevadím domov. Musíš ma ospravedlniť. Dnes už na pohárik asi nepôjdeme," riekol Daren s rukou na chlapcovom pleci.

Rozlúčili sa a každý si šiel po svojom. Ardin sa ponáhľal na lúku s najkrajšími kvetmi a Daren sa cestou do susednej dediny pustil s chlapcom do pútavého rozhovoru.

• • • • •

Slnko už farbilo oblohu odtieňmi červenej a žltej, keď sa Ardin po dlhom dni konečne vracal domov. Z diaľky nikoho nevidel. Len Alica odrazu vyšla s vedrom z maštale smerom k studni. Celý čas mu bola otočená chrbtom a jeho kroky zastieral lomoz navíjacieho mechanizmu, ktorým vyťahovala zo studne vodu. Vďaka tomu sa prikradol až takmer za ňu, no napriek všetkej jeho snahe si ho všimla.

„To je dosť, že sa ti uráčilo vrátiť. Už som si začínala myslieť, že ťa budem musieť ísť aj s otcom vytiahnuť z pohostinstva." Preliala vodu do vedra a prudko sa otočila s prísnym výrazom. Jej pohľad spadol takmer okamžite na nemalú kyticu v jeho ruke. „To má byť čo? Myslel si si, že ma tým obmäkčíš? Lado sa už pred hodnou chvíľou vrátil s plačom domov a ja viem, kto za tým stojí," zlovestne sa usmiala. „Alebo si Margaréta konečne uvedomila, čo si za úbožiaka, dala ti košom a si z toho v takom šoku, že ani nevieš, že ju ešte stále máš v rukách?"

Ardin si pomyslel, že jeho malá sestra dokáže mať dosť krutú predstavivosť, keď si to zaumieni. Ale rovnako ho prekvapilo, akú stenu dokázala okolo seba vybudovať. Pohľad na vyberanú kyticu v nej nespôsobili žiadne praskliny. V rýchlom okamihu mu prišla na um malá lesť. *Veď vlastne ani nebude až tak ďaleko od pravdy,* pomyslel si so znova nadobudnutým sebavedomím.

„Lado len preháňa. Trocha som ho narovnal, lebo sa nepekne správal k chlapcovi z Bystriny. Ten ti len prišiel dať túto krásnu kyticu. Ale musel som ho otočiť, lebo som sa obával, že by sa už potom nestíhal vrátiť domov za svetla."

„Pre mňa?" spýtala sa zaskočene Alica.

S trblietavými očami prevzala od brata kyticu a on videl, ako sa obranná stena okolo nej postupne rúca. Napokon z nej nezostalo nič.

„Ukáž. Dokončím za teba robotu," ponúkol sa Ardin, no Alica zrazu precitla z hlbokého zasnenia.

„To nie! Nechaj! Ja to dorobím. Všetko. Ty musíš ísť dnu. Mama a Eren hostia pána správcu Sainuveilisa. Prišiel za tebou. Určite je to kvôli včerajšku. Už tam čaká dosť dlho, takže by si mal okamžite ísť."

Popohnala ho voľnou rukou, a keď bol už pred dverami, tak sa za ňou ešte obzrel. Videl, ako roztržito chvíľu trilkuje na mieste. Potom položila kyticu do nepoužívaného vedra pri studni a s hlavou v oblakoch sa snažila vrátiť k svojej práci. Ardin sa nad svojím malým víťazstvom pousmial. Vzápätí sa však zamračil, keď chytil dvere za kľučku. Aj napriek tomu, že to malému chlapcovi prisľúbil, tak sa so správcom Sainuveilisom stretnúť nechcel.

S nechuťou otvoril dvere. Nedokázal sa donútiť ani do zdvorilostného úsmevu. Matka pripravovala pri peci čaj. Správca Sainuveilis sedel za vrchstolom a jeho starší brat Eren sedel na čestnom mieste po jeho pravici. Obvykle by tam sedela hlava rodiny.

No tá sa práve opíjala v hostinci. Nenávisť k silvaenom bola asi to jediné, čo si Ardin priznal, že so svojím otcom zdieľa.

„Ardin," zvolal zľahka Sainuveilis, keď si všimol mladíka vo dverách.

Vstal a na znak svojej veľkorysosti k nemu ladne roztiahol ruky, akoby ho chcel uvítať vo svojom náručí. Telo mu halila honosná róba z trblietavej látky, akú Ardin ani nepoznal. Svetlo sa hravo odrážalo od vzorov pestrých farieb. Tvár mal úzku a pretiahnutú. Nos sa mu akoby strácal popri jeho elegantných strieborných očiach. Jeho pokožka bola bledá a bez jediného chĺpka. Špicaté uši mu obmývali striebristo lesklé pramienky vlasov, ktoré voľne padali po pleciach až k jeho pásu. Pri pohľade zblízka však bolo zrejmé, že to neboli vlasy, ale prúdy koncentrovanej energie, many, ktoré sa jemne vlnili ako vlákna pavučín v slabom vánku.

Ardin si ho s nechuťou obzrel a potom len odfrkol a zvrtol sa na odchod.

„Ardin!" zvolala za ním zúfalá matka.

„Ardin!" okríkol ho prísne jeho brat. „Ardin! Okamžite sa prestaň správať ako malé decko! Pán správca Sainuveilis prišiel za tebou. Chceš svojím sebeckým správaním uvrhnúť našu rodinu do nemilosti?"

Ardin sa zarazil a zostal nehybne stáť na mieste. Ruky sa mu pri tele triasli, keď ich zatínal v päste. Oči plné nepochopiteľného hnevu upieral do hlinenej podlahy. Sainuveilis zatiaľ vstal a nežnými gestami rúk odmietol akékoľvek ospravedlňujúce námietky dvoch starších hostiteľov, skôr než boli vyslovené. Dokonale elegantným krokom prišiel až k Ardinovi, ktorého presahoval len svojou jemne sa vlniacou pokrývkou hlavy. Ruky mal stále mierne roztiahnuté, symbolizujúc tak otvorenú náruč, ktorá dokáže odpustiť nezbednému dieťaťu.

„Ardin. Viem, z čoho pramení nevrlosť tvoja aj tvojho otca. Čo ťaží vaše srdcia," začal zmierlivo, ale potom do svojho medového

hlasu pridal štipku ostrej prísnosti. „No obaja by ste si mali uvedomiť, že váš hnev je len prejavom slabosti. Visíte na tieňoch minulosti a zaslepení sebeckými pocitmi nevidíte vyššie dobro, ktoré slúži nám všetkým."

„Vyššie dobro?!" prudko sa otočil Ardin. Zrak upriamil do Sainuveilisových zrkadiel duše. Bola to však jeho duša, ktorú v nich uvidel. A to mu zobralo zvyšné slová z úst. Ostalo mu len dráždivé sucho na jazyku. Sainuveilisov jemný úsmev mu dával najavo, že túto bitku nemôže vyhrať.

„Elene sa dostalo vysokej pocty, Ardin. Je jednou z mála, ktorá môže v útrobách koreňov svetostromu slúžiť priamo Prvým rodičom. V modlitbách prepožičiava silu svojej čistej duše v prospech nás všetkých." Sainuveilis uchopil Ardinovu tvár do svojich dlaní a oboch zalialo príjemne hrejivé svetlo. „Aj vďaka nej je úroda každý rok bohatá a v prírode vládne harmónia. Stará sa o blaho každého z nás. A drží nad tebou ochrannú ruku."

Čarovné svetlo sa pomaly vytratilo a Sainuveilis si založil ruky do dlhých rukávov róby. Ardin sa dotkol vlastnej tváre, aby si potvrdil to, čo už tušil. Bolesť zmizla. A keby sa mohol pozrieť na svoju tvár, zistil by, že po včerajšej drsnej bitke už nezostalo ani stopy.

„Počul som, že chalani z Bystriny boli povolaní na vojnu," riekol Ardin ako posledný pokus o vzdor. Ale v hlase sa mu zračila porážka.

„Ardin, som správcom tejto doliny. Všetko, čo sa v mojej doméne stane, sa mi prinesie po vetre. Viem, čo predchádzalo danému konfliktu, a aj to, ako prebehol. Máš silné nielen telo, ale aj srdce, Ardin. Bulit a jeho spoločníci poslúžia ako príklad pre ostatných. Pokiaľ však máš o nich obavy, tak ich mať nemusíš. Budú slúžiť priamo podo mnou. Zajtra zamierim do tábora na druhej strane Veilionského pásu. Pokiaľ by si chcel, môžeš sa ku mne pridať. Taký urastený mládenec, ktorý sa nezľakne

ani presily, by sa pod mojím vedením dokázal celkom obstojne vypracovať.“

„To budem musieť odmietnuť.“

„Chápem,“ uškrnul sa zľahka Sainuveilis a naklonil sa bližšie k Ardinovi. „Ale možno časom pochopíš, že pokiaľ chceme ochrániť svojich milovaných, musíme občas prinášať obete. Tak ako Elena.“

K dvojici pristúpila ustarostená matka. „Pán správca Sainuveilis.“

„Och! Nerobte si starosti,“ obrátil sa na ňu Sainuveilis s úsmevom. „Už som na odchode. Zdržal som sa tu už dlhšie, než som mal v úmysle. Ďakujem za pohostinnosť a príjemnú spoločnosť. Pokiaľ budete v budúcnosti niečo potrebovať, určite vám s tým ochotne pomôže moja dcéra Loinesain, ktorá prevezme správu nad touto dolinou počas mojej neprítomnosti.“

Ardin uvoľnil Sainuveilisovi priechod a stroho sa mu zadíval do očí.

„Nech vás ochrana Fae sprevádza,“ rozlúčil sa prívetivo Sainuveilis a vykročil von z dverí.

„Íp!“ začul Ardin zaskočený dievčenský hlások po tom, ako správca zmizol vo dverách.

Inštinktívne vybehol von. Alica roztržito stála pred vznešeným silvaenom s kyticou lúčnych kvetov a pohľad sa jej upieral do zeme.

„Aká krásna kytica,“ prihovoril sa jej a pokľakol si, aby sa jej mohol zadívať do nesmelých orieškových očí. „Tá je pre mňa?“

„Ja… no… vlastne… ehm…“

Nežne ju pohladil po vlasoch.

„Nehanbi sa. Mala by si byť hrdá. Kytica, ktorú si dostala, má v sebe veľa lásky. Niekomu na tebe veľmi záleží.“

Keď to Sainuveilis dopovedal, upriamil svoj pohľad priamo na Ardina. Ten cítil, ako vzduch medzi ním a silvaenom oťažieva

napätím. Stret so strieborným pohľadom sa mu zdal byť v tej chvíli večný. V skutočnosti to však bol len krátky okamžik, po ktorom správca vstal a ladným krokom sa zanedlho všetkým stratil za rohom z dohľadu. Zapýrená Alica tanečným poskakovaním prešla okolo Ardina do domu. Ten ešte chvíľu pozeral na miesto, kde sa stratili pestré záhyby róby, na ktorých spočívali striebristé pramienky many.

• • • • •

Malý kamienok sa odrazil od drevenej okenice a nakoniec takmer nehlučne pristál v tráve. Bolo to len malé narušenie hmyzieho cvrlikania počas krásnej letnej noci. Ľahký vánok mierne ochladzoval vzduch, ktorý bol rozpálený ešte zo slnečného dňa, a ustupujúci mesiac obkolesovalo more hviezd.

Ardin schovaný za malým porastom už poťažkával v ruke ďalší kameň. Tento bol o čosi väčší než tie predošlé. Už-už sa ho chystal hodiť do rovnakej okenice. Zrazu mu však pohľad zastreli dve menšie dlane a za chrbtom začul tíšený smiech.

„Keď v tom budeš pokračovať, tak zobudíš aj môjho otca. Alebo si sa chcel stretnúť radšej s ním než so mnou?“

„Sprosté žarty,“ precedil cez zuby Ardin a zobral Margarétu za ruku.

S úsmevom na perách sa ním nechala viesť hlbšie medzi stromy.

Rozhliadal sa pozorne okolo seba, a keď už boli obaja dostatočne ďaleko od domu a vyzeralo to, že ich nik nemôže prekvapiť, oprel ju bez odporu o najbližší strom a zadíval sa do hĺbky jej modrých očí. Potom ju začal bozkávať na pery a jeho ruky sa kĺzali po jej útlych bokoch. Chvíľu mu bozky opätovala, no keď si zaumienila, že zachádza už príliš ďaleko, tak ho s ľahkosťou odstrčila.

„Dnes si nejaký náruživý. Ale vieš, aký mám na tieto veci názor," povedala so šibalským úsmevom. Keď jej odpovedal len previnilý pohľad, tak trocha viac zvážnela. „Stalo sa ti niečo?"

„Nerob si starosti. Nič sa mi nestalo," snažil sa ju Ardin upokojiť. Neznel však veľmi presvedčivo.

„Nemusíš predo mnou hrať hrdinu. Vieš, že ťa chcem podržať vždy, keď to potrebuješ," prihovorila sa mu nežne a položila mu ruku na tvár. „Vidím, že ti správca napravil tvár. Ale v hlave ti asi narobil neporiadok."

„To nerieš," odsunul jej ruku a otočil sa chrbtom. „Nechcem o teba prísť. Ani o Alicu," zaťal v zlosti päste. „Zajtra hneď ráno zájdem za tvojím otcom."

„Zase?"

„Zase."

„Poznáš jeho názor. Som jeho jediná dcéra a on nemá žiadneho nástupcu. A tebe stojí v ceste tvoja nedočkavosť. Kým neovládneš svoju prudkú povahu, tak sa z teba dobrý lovec nestane."

„Zajtra to bude iné."

„Obaja ste tvrdohlaví," povzdychla si Margaréta a privinula sa na jeho chrbát. „Nemusíš sa toľko ponáhľať. Sme vo veku, keď ešte nemusíme byť dospelí. Ja na teba budem čakať."

Ardin si to uvedomoval. Aj napriek tomu sa však nedokázal zbaviť určitého nepokoja vo svojom srdci.

• • • • •

Ráno ho prebudilo kikiríkanie kohúta. Do izby voľne prenikalo svetlo nového dňa cez okno, ktoré pravdepodobne otvoril jeho starší brat Eren. Lado ešte ležal v posteli. Keď k nemu podišiel bližšie, všimol si, že má tvár červenú z toho, ako plakal, keď zaspával. Napadlo mu, že bol naňho včera asi príliš tvrdý.

Teraz sa však na jeho bacuľatej tváričke zračila úľava. Rozhodol sa, že ho ešte nechá chvíľu spať.

Keď vošiel do veľkej miestnosti, otec a Eren už sedeli za stolom a raňajkovali. Matka a Alica zatiaľ pripravovali ďalšie porcie.

„Ardin," zvolala úľavou matka, keď zbadala zdravú tvár svojho syna. „Umy sa, kým si sadneš k stolu. O chvíľu bude všetko hotové."

„Jasné, mama."

„A mohol by si nazbierať vajíčka pre pani Evelin?"

„Áno, mama."

Ardin zobral vopred pripravený košík pri dverách a zašiel do kurína. Košík sa mu podarilo naplniť takmer celý a potom ho odložil na lavičku pri dverách. Nalial si do lavóra čistú vodu, a keď sa umytý vrátil do domu, na stole ho už čakala kopa omastených lokší so štedrou prílohou. Ich statok bol pomerne veľký a vďaka bohatej úrode neboli nikdy v núdzi.

Ardin si prisadol a s poďakovaním sa pustil do jedla. Alica už tiež sedela pri stole, vychutnávala si raňajky a so spokojným výrazom na tvári si pohmkávala. Pri pohľade na ňu takmer oslepol, pretože mladá dievčina priam žiarila. Zišlo mu na um, že za tým bude iná príčina, aj keď raňajky boli veľmi dobré, a ponechal ju v jej dobrej nálade.

„Dnes pôjdete obaja za humno a pokosíte trávu na seno," prerušil náhle raňajšiu pohodu otec.

„Dnes nemôžem," odvetil stroho Ardin a všimol si, že sa mu dostalo od otca prísneho pohľadu. „Chcem ísť do lesa na lov."

„Z teba nikdy lovec nebude. Mal by si to konečne vzdať a nemrhať tak drahocenným časom. Eren má kvôli tebe len viac roboty."

„To je v poriadku, otec," vkročil do debaty Eren. „Za humnom pokosím aj sám. Navyše, už sa neviem dočkať výrazu jeho tváre, keď sa zase raz vráti naprázdno."

Ardin sa už-už chystal skočiť do svojho brata. Otec ho však predbehol a udrel dlaňou do stola, aby si vynútil poslušnosť.

„Nech je teda tak. Po ceste aspoň pomôžeš Alici odniesť pár vecí do pohostinstva. Zapamätaj si však, že donekonečna ti tú tvoju drzosť trpieť nebudem."

Ardin mlčky prikývol a potom už nikto nepovedal ani pol slova.

• • • • •

Ardin čakal na svoju malú sestru pred domom. Neprítomne sledoval párik vrabcov, ktoré obratne lietali po dvore a lovili hmyz. Bol trocha nervózny, keď si pomyslel, čo ho dnes čaká. S Margarétiným otcom vychádzal podobne ako so svojím. Ale prevažne za to mohla jeho vlastná tvrdohlavosť a pýcha. Potupa ho po každom jeho neúspechu zrazila k zemi a prívetivé príhovory ostatných bral ako výčitky či výsmech. Aj keď často vedel, že oni sami to tak nemysleli.

„Už môžeme ísť."

Vzletný hlas jeho malej sestričky ho vytrhol z pochmúrnych myšlienok a zamyslený pohľad mu skĺzol pozvoľne na ňu. Alica sa vždy starala o svoj zovňajšok, no Ardinovi sa zdalo, že dnes si dala obzvlášť záležať. Šaty mala starostlivo upravené a vlasy dekoratívne zaviazané modrou stužkou. Už sa nedivil, že jej to tak dlho trvalo. Skôr bol prekvapený, ako sa dokázala za taký krátky čas takto vyparádiť. Obzvlášť spomínaná modrá stužka bola hravo zapletená do jej gaštanových vlasov.

„Čo toľká paráda?"

„Ale no," hodila zapýrená Alica rukou. „Veď vieš predsa, že dievča zalievané láskou opeknieva."

„Len neviem, odkiaľ sa jej odrazu toľko nabralo," riekol prosto Ardin a zamieril s objemným nákladom k pohostinstvu.

„Hlupák," nadula svoje ružové líčka Alica. Veľmi rýchlo jej však spľasli a na tvári sa jej opäť vyčaril oslňujúci úsmev.

Tanečnými skokmi s ním zrovnala krok a radostne si pohmkávala. Cesta do hostinca obvykle netrvala dlho. Dnes sa však pristavovali pri každom, koho stretli. Alica bola všeobecne obľúbená, no jej dnešný žiarivý výzor si vysluhoval slová obdivu od starších obyvateľov dediny. Tí mladší úžasom strácali slová. Ich najdlhšia zastávka bola priamo pred hostincom, kde sa Alica dala do reči s miestnymi starenkami. Tie ju častovali slovami chvály ako nikto pred nimi a rôznymi zvratmi v rozprave sa od mladej dievčiny snažili zistiť čo najviac o podivnom novom úkaze. Ardin len mlčky stál bokom. Mohol by síce narýchlo zložiť náklad a ísť si po svojich, no aj on ešte vedel, čo sa patrí, keď niekoho sprevádza.

„Ardin!"

Pozornosť mu pristála na jeho kamarátovi, s ktorým sa včera tak nečakane rozlúčil. Daren sa ako obvykle príliš neponáhľal. Za ním si všimol chlapca, ktorého včera stretol pri potoku. Ten sa snažil so svojimi kratšími nohami a zjavne ťažkým nákladom na chrbte držať krok.

„Si si musel dnes privstať, aby si sem dobehol z Bystriny, Daren."

„Už ma vidíš, ako budem hneď ráno utekať. Ondrejov otec nás priviezol na koniec dediny. Och! Ahoj, Alica. Teba by som si skoro nevšimol."

„Ahoj, Daren," vynorila sa Alica z hlúčiku stareniek a jej pohľad ihneď prešiel na chlapca, ktorý od nej bol len o niečo málo vyšší. „Ahoj, Ondrej."

Chlapec bol očividne zaskočený dievčinným žiarivým úsmevom. Náklad na chrbte ho v istom momente takmer strhol doza-

du. Nakoniec sa len trocha zakýval. Konečne sa pozbieral a v pozore sa priamo zadíval dievčaťu do očí.

„Ahoj… Alica. Máš… peknú stužku."

Alicino srdce znenazdajky poskočilo, ale dokázala si neotrasene udržať svoj postoj. Aspoň ona sama bola toho názoru.

„Ďakujem," povedala trocha nesmelo a do líc sa jej vhrnula červená farba.

Obaja sa tam nervózne ošívali a ich pohľady im divoko behali preč vždy, keď sa stretli. Starenky sa trocha vzdialili ponorené do vášnivej diskusie a aj Daren sa nad celým výjavom pobavene usmieval. Len Ardin bol slepý voči všetkým udalostiam okolo neho.

„A prečo si vlastne prišiel aj s Ondrejom?"

„To vieš," odvetil Daren s pohľadom na roztomilý pár. „Pán hostinský nemá žiadneho nástupcu, a tak mi napadlo, že tu Ondrej by mohol uňho vstúpiť do učenia. Určite by sa tu ďalší pár rúk zišiel."

„A nebude chýbať doma? Jeho starší brat bol predsa odvlečený na vojnu."

„Rodičom zatiaľ pomáha Nelka, tak ako vždy. No a keď sa tá určite čoskoro vydá, tak im s pohostinstvom pomôže ich zať. Nakoniec budú všetci spokojní."

„V tých tvojich rečiach sa niekedy strácam. Tak či onak," zhodil objemný náklad pred Darena, „mohol by si mi tu vypomôcť? Dosť sa ponáhľam, takže keby si Alicu aj s týmto nákladom doručil do hostinca, keď už tam máš namierené…"

„Bez obáv. Vidím, že máš toho na mysli toľko, až máš problém vnímať svoje okolie."

„Veď to ti vravím. Vďaka, Daren. Majte sa, chalani. Maj sa, Alica!"

„Ach! No, eh… Maj sa, Ardin. A nech sa ti darí!" odvetila zaskočená dievčina.

Po rozlúčení sa Ardin od ostatných rýchlo vzdialil. V hlave si ešte stále nedokázal urobiť poriadok, ani keď sa ho chladný vietor na tvári snažil upokojiť. Ľahkým behom sa o chvíľu ocitol pred posledným obydlím pod lesom. Zastal pred dverami a snažil sa ustáliť svoje dýchanie.

„Uponáhľaný ako vždy."

Pocítil ťažkú dlaň na pleci, a keď sa otočil, zbadal fúzatú tvár Margarétinho otca. Jeho vlasy a fúzy boli farby uhlia a hnedé oči akoby sa dívali priamo do Ardinovej hlavy. Postavou patril lovec medzi statnejších chlapov v dedine. Bolo celkom jasné, že Margaréta má svoju očarujúcu krásu po matke.

„Ja…" začal nesmelo Ardin, no Margarétin otec ho rýchlo prerušil.

„Zadrž! Viem, prečo si tu. Pre ten jediný dôvod, pre ktorý sa postavíš pred dvere a nehádžeš kamienky zozadu do okenice. Ale musím ti povedať, že dnes žiaden lov nebude."

„Dajte mi šancu! Dnes to celkom určite zvládnem."

„Tak, ako si to celkom určite zvládol sedemkrát predtým? Ardin. Chlapče, mám ťa rád skoro ako vlastného, ale keď pôjdeš aj naďalej do všetkého po hlave, tak z teba nikdy lovec nebude. Navyše, tvoj brat Eren sa tento rok žení. Prevezme statok po otcovi a čo zostane tebe? Ako chceš urobiť moju dcéru šťastnou, keď z teba bude obyčajný paholok?"

„Bude zo mňa lovec. Dokážem to."

„Na to, aby si bol lovec, ti odhodlanie nestačí. Musíš konečne schladiť svoju horúcu hlavu. Navyše, dnes by to aj tak nešlo. Na lov potrebujem povolenie od správcu. Sainuveilis zavčas rána odišiel a jeho zástupca ešte neprišiel."

„Zoberiem to na vlastnú zodpovednosť," naliehal Ardin.

„Blázon! Pytliactvo je ťažký zločin!"

Ardin vyburcovaný búrlivým rozhovorom konečne našiel pevnú pôdu pod nohami. Jeho priamy cieľavedomý pohľad dával jeho úmysly a emócie jasne najavo.

„Ech," povzdychol si rezignovane Margarétin otec. „Keď sa ti to dnes skutočne podarí, tak sa za teba postavím. Dúfam len, že tá Sainuveilisova dcérenka nie je nejaká fúria."

• • • • •

Obloha sa pomaly začala odievať do farieb zapadajúceho slnka a lístie v korunách stromov šumelo ako more pod náporom chladného vetra. Starý lovec sa starostlivo rozhliadal po svojom revíri a Ardin kráčal za ním so zvesenou hlavou.

„Dalo sa to čakať," prerušil nakoniec mlčanie skúsený lovec. „Naučil som ťa dobre stopovať. Príprava pascí ti ide pekne od ruky. Aj s lukom si celkom šikovný. Ale stačí malá chybička a z celodenného lovu odrazu nič nie je. Očakávaš výsledky čo najrýchlejšie. Ale život tak nefunguje."

„Raz sa mi to podarí."

„Ale ja nie som lovcom len preto, že sa mi to podarilo raz. Možno by si mal zvážiť iné možnosti vo svojom živote. Margaréta na teba zatiaľ počká. A ja si raz možno tiež nájdem schopnejšieho učňa."

Lovcove slová Ardina boleli o to viac, že boli pravdivé. On však žiadne iné východisko nevidel. Jeho rozhľad bol odmalička príliš obmedzený.

„O chvíľu vyjdeme z lesa a ty sa potom môžeš odkradnúť do hostinca. Pri dobrom víne a bujarej spoločnosti prídeš na iné myšlienky. Možno ti nejaký z tých tvojich kamarátov pomôže s touto zamotanou situáciou. Pozri! Už vidím svoj dom. Huh? Čo to…"

Urastený lovec odrazu stratil slová. Aj Ardin spozornel. Z komína nestúpal dym, ktorý by ohlasoval teplú večeru, a čím boli bližšie, tým zreteľnejšie počuli dievčenský plač. Keď konečne vyšli z lesa, zbadali na lavičke pred domom dve malé postavy. Jedna bola Alicina kamarátka, ktorú Ardin včera stretol. Tá druhá plakala v jej náručí. Šaty mala ušpinené, no bolo vidieť, že nedávno boli starostlivo upravené. Vo vlasoch mala hravo zamotanú modrú stužku. Keď si konečne všimla prichádzajúcu dvojicu, otočila sa k nim s tvárou, po ktorej sa jej neustále valili slzy. Nakoniec sa dokázala upokojiť natoľko, aby mohla napriek slzám hovoriť.

„Ardin…“